

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפיק (קידושין ל).

סיכומי דף היומי

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
315

כל מקום שנאמר 'לא יאכל' או 'לא תאכל' או 'לא תאכלו' - אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה משמע עד שיפרט לך הכתוב שהנאתה מותרת כדרך שפרט היתר הנאה בבבילה.

שור הנסקל שנשחט לאחר שנגמר דינו - אסור באכילה שנאמר 'ולא יאכל את בשרו' שעל כרחק אינו בא לומר שאסור באכילה אחר סקילה שהרי נבילה היא, ולא בא לומר ששור הנסקל אסור בהנאה שלא לומדים איסור הנאה מלא יאכל אלא אם לומדים ממנו גם איסור אכילה ואיסור אכילה בשור הנסקל לומדים מאיסור נבילה.

שור הנסקל אסור בהנאה - כיון שאם שחטו אסור בהנאה שלומדים שאסור ממה שנאמר 'ולא יאכל את בשרו' וכל מקום שכתוב לא יאכל אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה במשמע, וכל שכן כשסקלו שאסור בהנאה.

'ובעל השור נקי' - לשון נקי הוא לשון איסור הנאה, שלא רק בשרו אסור וכמו שכתוב 'ולא יאכל את בשרו' אלא גם עורו אסור בהנאה, וי"א שאיסור הנאת עורו לומדים מפסוק ולא יאכל את בשרו את הטפל לבשרו, ובעל השור נקי היינו שתם פטור מחצי כופר, ואם הרג ולדות אינו משלם דמי ולדות.

שמעון העמסוני היה דורש כל מקום שנאמר 'את' שבא לרבות, כשהגיע ל'את ה' אלוקיך' תירא פירש שירא לרבות להשוות למזבח המקום, ואמר כשם שקבלתי שכר על הדרישה כך אקבל שכר על הפרישה, עד שבא רבי עקיבא ולימד 'את' לרבות תלמידי חכמים.

קידושין דף נ"ז. יום ב' פרשת בראשית כ"ד תשרי תשפ"ד

עגלה ערופה וציפורי מצורע שיער נזיר פטר חמור ובשר בחלב - באיסור הנאה

דף נ"ז - ע"א

עגלה ערופה אסורה בהנאה - שנאמר בה 'כפרה' כקדשים, וקדשים אסורים בהנאה, וירידתה לנחל איתן אוסרת בהנאה.

ציפורי מצורע אסורים בהנאה - שכמו מכשיר מצורע בפנים והיינו אשם מצורע דינו כשאר מכפר בפנים דהיינו כשאר אשמות, כך מכשיר בחוץ והיינו ציפורי מצורע דינם כשאר מכפר בחוץ והיינו עגלה ערופה שאסור בהנאה.

התחלת שעת איסור הנאה בציפורי מצורע, - לרבי

קידושין דף נ"ז. יום א' פרשת בראשית כ"ג תשרי תשפ"ד

לזכות אלטער בנימין ביינוש בן רבקה פייגה מעות מעשר שני/ערלה כלאי הכרם שור הנסקל באיסור הנאה

דף נ"ז - ע"א

אין לוקחים בהמה במעות מעשר שני חוץ לירושלים - שנאמר 'וצרת הכסף בידך', ושמא תכחיש בטורח הדרך (לתוס' מעיקר הדין מותר להוליך בהמה לירושלים ולאוכלה שם ואין צריך כסף שיש בו צורה ואסור מדרבנן גזירה שמא יגדל עדרים עדרים).

לקח בהמה במעות מעשר שני בשוגג - כופים המוכר להחזיר הדמים שמקח טעות הוא שאם ידע הלוקח שהם מעות מעשר שני לא היה לוקח בהם בהמה שטירחה להוליכה לירושלים, במזיד - לת"ק תעלה ותאכל הבהמה בירושלים (ולרבנן שאין מתחללים מדרבנן אפילו בדיעבד היינו כבעל מום אבל המיי מה הראוי לשלמים תעלה ויאכל במקום), לרבי יהודה דווקא אם מכווין להקריב הבהמה לקרבן שלמים, אבל אם כוויין להוציא מעות מעשר שני לחולין קונסים המוכר ויחזיר המעות ללוקח כיון שהאיסור נמצא אצלו.

המקדש אשה במעשר שני במזיד - לרבי יהודה מקודשת היינו באשה שיודעת שאין מעשר שני מתחלל בקידושה ועולה ואוכלת בירושלים.

אין לוקחים בהמה טמאה עבדים וקרקעות במעות מעשר שני אפילו בירושלים, ואם לקח כופים המוכר להחזיר הדמים, ואם ברח המוכר יקח הלוקח מעות משלו ויאמר כל מקום שהמעות ביד המוכר יהיו מחוללות על אלו ויעלם ויאכלם בירושלים.

דף נ"ז - ע"ב

משנה. המקדש באיסורי הנאה - אינה מקודשת ואם מכר וקידש בדמיהם מקודשת.

ערלה אסור באכילה - שנאמר 'ערלים לא יאכלו' ואסור בהנאה שלא יצבע בו ובקליפיו ששומר פרי כפרי שנאמר 'וערלתם את ערלתו' ולא ידליק בו את הנר (ושלא כדרך הנאה מותר ואם יש בו שוה פרוטה אפשר לקדש בו, או אפילו יש בו שוה פרוטה הוי קידושי טעות) שסברא שיש בה הנאה כדרך הנאתו).

כלאי הכרם אסורים בהנאה - שנאמר 'פן תקדש' ודורשים פן תוקד אש, ואינו תופס דמיו כהקדש.

קידושין בחולין שנשחטו בעזרה
ובאיסורי הנאה ובטובת הנאה והנאת
הבאת איפר פרה/הגונב טבל של חבירו

דף נ"ח ע"א

המקדש בחולין שנשחטו בעזרה אינה מקודשת,

גם לרבי שמעון ממה שאמר שחולין שנשחטו בעזרה ישרפו
אפילו חיה, ואילו איסורו דרבנן לא היו גוזרים כולי האי,
שחטו והיא טריפה - לחכמים אסור בהנאה ולרבי
שמעון מותר שסובר שחיטה שאינה ראויה לאכילה לא
שמיה שחיטה.

המקדש באיסורי הנאה דרבנן - לרש"י אינה
מקודשת לר"ת מקודשת (ובחמץ דרבנן בשעות דאורייתא אינה מקו
דשת).

מכר איסורי הנאה וקידש בדמיהם מקודשת,
משום שדווקא חילופי עבודה זרה אסורים מקרא והיית
חרם כמוהו, ושביעית שנאמר 'ובל היא קודש תהיה לכם'
כקודש שתופסת דמיה, והוי שני כתובים הבאים כאחד ואין
מלמדים מהם לכל התורה, ולמ"ד ששני כתובים הבאים
כאחד מלמדים שהתורה מיעטה שדווקא שם חילופיהם
אסורים שכתוב 'היא'.

**פירות שביעית תופס דמים ואין הפירות יוצאות
לחולין** שנאמר 'קודש תהיה לכם' בהווייתה תהא, שאם
לקח בשר בפירות שביעית אלו ואלו מתבער בשביעית,
ואם לקח דגים בבשר יצא בשר מקדושת שביעית ונכנס
דגים תחתיו, שאחרון אחרון נתפס ופרי עצמו אסור.

**משנה . המקדש בדבר שאין בו אלא טובת הנאה
שבידו לתת לכל מי שירצה, - לעולא** אינה מקודשת
שאינו ממון לקדש בו אשה, לרב הונא מקודשת שהוא
ממון.

**תנן המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות
כהונה בזרוע ולחיים וקובה ומי ואפר חטאת הרי**
זו מקודשת ואפילו הוא ישראל, לרב הונא שקידשה
בטובת הנאה, לעולא כגון שנפל לו טבל מבית אבי אמו
כהן למ"ד מתנות שלא הורמו כמו שהורמו שזכה אבי אמו
בתרומה שבה.

דף נ"ח ע"ב

הגונב טבל של חבירו, - לרבי משלם לו כל דמיו אף
דמי התרומה ומעשר שבו, לרבי יוסי בר יהודה אינו
משלם אלא דמי חולין שבו, למ"ד טובת הנאה אינו ממון
מיירי בטבל שנפל לו בירושה מזקנו כהן ונחלקו אם מתנות
שלא הורמו כמו שהורמו וזכה בחלק של תרומה ומעשר
או כמי שלא הורמו, או שלכולם כמו שהורמו ואיירי
שגדלו בארצו ונחלקו אם הבעלים היו יכולים לפטור כל
הכרי מתרומה בחיטה אחת וממילא כל הטבל שלו חוץ
מחיטה אחת, או שלכו"ע אין בעל הבית פוטר בחיטה אחת
ולרבי קנסו לגנב, או שלכו"ע בעל הבית פוטר בחיטה אחת
ולרבי יוסי בר יהודה קנסו לבעל הבית משום ששה טבל
מלתרומ.

יוחנן היינו משעת שחיטה (מרש"י משמע רק השחטה לתוס' גם
המושלחת עד השילוח), **לריש לקיש** משעת לקיחה נאסרות
שניהם שלומדים מעגלה ערופה שנאסרה מחיים, וממתי
שישלח המשולחת היא מותרת, והש"ס תלה המחלוקת
במחלוקת תנאים.

'כל צפור טהורה תאכלו' - לרבות צפור המשולחת,
'זזה אשר לא תאכלו' לרבות השחטה, אע"ג שלשיטת
ריש לקיש כבר אסורה משעת לקיחה, משום שס"ד
ששחיטה מתיר כקדשים.

שחטה ונמצאת טריפה - יקח זוג לשנייה והראשונה
מותרת בהנאה, **לרבי יוחנן** שנמצאת טריפה על ידי
שחיטה, לריש לקיש שנמצאת טריפה במעיה שלא חל
עליה איסור בשעת לקיחה.

**שחטה שלא באזוב, עץ ארז, שני תולעת - לרבי
יעקב** הואיל והוקצה למצותה אסורה ששחיטה שאינה
ראויה שמה שחיטה, **לרבי שמעון** הואיל ונשחטה שלא
כמצוותה מותרת ששחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה.

'זזה אשר לא תאכלו' - לרבות שחטה, ולא אומרים
לרבות המשולחת - **לרבי שמעון בן יוחי** שלא מצינו
רוב בעלי חיים שאסורים, **לדבי רבי ישמעאל** שנאמר
'ושלח את הציפור החיה על פני השדה' ודורשים כשדה
המותרת, **לרבא** שסברא שלא אמרה תורה שלח שתהא
למכשול עון אם ילכדנה אדם ויאכלה.

דף נ"ז - ע"ב

'ושלח על פני השדה' שלא יעמוד ביפו ויזרוק לים,
בגבת ויזרוק למדבר ושלא יעמוד חוץ לעיר ויזרוק בתוך
העיר אלא עומד בעיר ויזרוק חוץ לחומה (אבל בשעת טהרת המי
צורע היה חוץ לעיר, ושמא לאחר הזאה הכניסו לתוך העיר ושלו חוץ לעיר).

שיער נזיר אסור בהנאה - שנאמר 'קדש יהיה גדל פרע
שער ראשו' גידולו יהיה קדש, אבל אין דמיו תופס קדושתו
ויוצא לחולין שלא נאמר קודש אלא קדוש.

פטר חמור לפני עריפה - לרבי יהודה אסור בהנאה
לרבי שמעון מותר, לאחר עריפה לדברי הכל אסור
שלומדים איסורו מעגלה ערופה.

בשר בחלב - לתנא דבי רבי ישמעאל אסור בהנאה
שנאמר שלש פעמים 'לא תבשל גדי בחלב אמו', א' לאיסור
אכילה וא' לאיסור הנאה וא' לאיסור בישול, **לר"ש בן
יהודה** מותר שנאמר באיסורו 'כי עם קדוש אתה לה'
אלוקיך' ולומדים מטריפה שנאמר 'ואנשי קודש תהיון לי'
וטריפה מותרת בהנאה.

**חולין שנשחטו בעזרה אסור בהנאה - לרבי
מאיר** משום דמה שלי בשלך אסור בהנאה שלא הותר
איסור הנאה שנאסר בה מחיים אף שלך בשלי אסור
בהנאה אבל שלך בשלי אין עונשו בכרת כשלי בשלך
שעונשו כרת, **לאביי** איסור חולין בעזרה נלמד ממה
שנאמר 'כי ירחק ממך המקום וזבחת' שיזבח בריחוק
מקום ולא במקום קרוב, וס"ד רק תמימים שראוי להקרבה
לכן כתיב ג' פעמים בשחיטת שלמים שישחטנו לפני אהל
מועד פרט לחולין שנשחטו בעזרה שגם בעלי מומים, וגם
חיה, וגם עופות, ואסור בהנאה שנאמר בטריפה 'לכלב
תשליכון אותו', אותו מותר בהנאה ולא חולין בעזרה.

בזאת לא ימצא אחרת, והאיסור הוא כשרוצה העני להרוויח בשכירות או לקנות איזה דבר כיון שאפשר לקנות במקום אחר, ומרחיקים מן הדג שהדייג עוסק בצידתו משום שיורד לחייו, ל"מ משום שפירש מצודתו תחילה הוא כגזול).

הרי את מקודשת לאחר שלושים יום מקודשת ביום השלושים אע"פ שנתאכל המעות כיון שניתנו לקידושין ואינו כמלווה שלא ניתנה להוצאה אלא על מנת שתתקדש בו.

הרי את מקודשת לאחר שלושים יום וחזרה בה בתוך שלושים, ללישנא קמא דרבי יוחנן חוזרת דאתי דיבור ומבטל דיבור, לריש לקיש אינה חוזרת שנתנית מעות לידי אשה כמעשה ולא אתי דיבור ומבטל מעשה, והלכה כרבי יוחנן.

שלחה שליח לקבל קידושיה וביטלה, לרבי יוחנן חוזרת דאתי דיבור ומבטל דיבור, **לריש לקיש** לא אתי דיבור ומבטל דיבור.

האומר לשלוחו צא ותרומם וחזר וביטלו מלהיות שלוחו, אם עד שלא תרם ביטל אין תרומתו תרומה, ללישנא בתרא בריש לקיש שלא אתי דיבור ומבטל דיבור מיירי שקדם הבעלים ותרם לפני השליח.

השולח גט לאשתו והגיע בשליח או שלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל, לרב ששת אינו חוזר ומגרש בו, **לרב נחמן** חוזר ומגרש בו שנתבטל השליחות ולא הגט.

כל כלי שחשב שלא לגמור אלא להניח כמו שהוא, מחשבה זו היא גמר מלאכתם לעניין קבלת טומאה, ואין עולים מקבלת טומאה אלא בשינוי מעשה, ואין מחשבה מוציאה מידי מחשבה גם לרבי יוחנן, שרחמנא קורא למחשבה בקבלת טומאה מעשה.

הרי זה גיטך מהיום ולאחר מיתה ומת, לחכמים הוי ספק גט שספק אם הוא לשון תנאי מהיום אם ימות אח"כ או הוא לשון חזרה, **לרבי** מגורשת שהוא לשון תנאי.

הרי את מקודשת מעכשיו ולאחר שלושים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלושים יום, לרב מקודשת ואינה מקודשת לשניהם לעולם שפסק כחכמים, לשמואל לאחר שלושים מקודשת לראשון שלשון מעכשיו ולאחר שלושים הוא לשון תנאי.

המקדש אשה בהנאת הבאת אפר פרה ממקום למקום ובשכר מילוי המים הרי זו מקודשת שהתורה לא הטילה עליו מצוה זו ומותר לקחת עליה שכר, אבל בהנאת הזאה וקידוש המים אינה מקודשת שמצוה היא ואסור לקחת עליה שכר.

הדרן עלך פרק האיש מקדש

פרק שלישי - האומר

משנה . האומר לחבירו קדש לי אשה פלונית

וקדשה לעצמו מה שעשה עשוי (ואפילו אם השליח אמר לה שהיא שלוחו של פלוני לקדשה לו ואמר הרי את מקודשת לי וידעה אלא שנהג בו מנהג רמאות שקידשה לעצמו).

הרי את מקודשת לי לאחר שלושים יום וקידשה אחר בתוך שלושים מקודשת לשני, ואם השני כהן והיא בת ישראל תאכל בתרומה.

הרי את מקודשת מעכשיו ולאחר שלושים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלושים מקודשת לשניהם ואסורה לשניהם, בת כהן לישראל ובת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה.

קידושין דף נ"ט . יום ד' פרשת בראשית כ"ז תשרי תשפ"ד

צא וקדש לי אשה פלוני במקום פלוני/ עני המהפך בחררה/קידושין לאחר שלושים/האם דיבור מבטל דיבור

דף נ"ט - ע"א

מה שנאמר במשנה האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית ולא נאמר האומר לשלוחו, משום שאפילו אם לא עשאו ללכת לשם לקדשה לו אלא אם יזדמן לשם יקדשה לו ולא סמך דעתו עליו אעפ"כ אם קידשה לעצמו נהג מנהג רמאות.

מה שנאמר האומר לשלוחו צא וקדש לי אשה פלוני במקום פלוני וקידשה במקום אחר שאינה מקודשת ולא נאמר האומר לחבירו, שלא דווקא באומר לחבירו כך שאינה מקודשת כיון שהולך בין כך לאותו מקום שלא טרח ללכת בשבילו ולא סמך דעתו שיקדש במקום אחר, אלא גם בשליחו הטורח הולך בשבילו.

שליח שהלך לקדש אשה או לקנות שדה למשלוחו ולא רצו ליתן למשלוח אלא לו יש לו להודיע למשלוח לפני שקונה לעצמו כדי להוציא עצמו ממנהג רמאות, ואם חושש שעד שיודיע לו יקנה אחר אין צריך להודיע.

רב גידל היה מחזר אחר קרקע לזכות מן ההפקר או שיתנה לו בעל הבית, רבי אבא לא ידע מזה וקנאו, כשנודע לו לא רצה למוכרו לרב גידל שזה הייתה הקרקע הראשונה שקנה ואינו סימן טוב למוכרה, ורצה לתנה לו במתנה שלא רצה להשתמש בה משום שרב גידל הפך בה, ורב גידל לא רצה לקבל ששונא מתנות יחיה, והקרקע היה הפקר לתלמידים.

עני המהפך בחררה לזכות בה מן ההפקר או שיתנה לו הבעל הבית במתנה ובא אחר ונטלה הימנו נקרא רשע שיורד לחיי חבירו (לר"ת בהפקר אין איסור שאם לא זכה

קידושין דף ס' . יום ה' פרשת בראשית כ"ז תשרי תשפ"ד

יום זה הוקדש לזכרון עולם לעילוי נשמת הגה"ח רבי יהושע גרינוואלד זצ"ל בן הרה"ח רבי דוד אליהו זצ"ל

נלב"ע בשם טוב ביום כ"ז תשרי תשע"ה

ת . נ . צ . ב . ה .

קידושין מהיום ולאחר שלושים/גט מהיום ולאחר מיתה/קידושין בתנאי

דף ס' - ע"א

הרי את מקודשת לי מהיום ולאחר שלושים יום,

פלוגי הלא מביא תבואה משדה שבמקום אחר, על מנת שארזך בית כור עפר אם הראה משלו מקודשת, אם לא אינה מקודשת אף על פי שהוא אריס בשדה.

כ"ח תשרי תשפ"ד קידושין דף ס"א . יום ו' פרשת בראשית

תנאי שאינו כפול

דף ס"א - ע"א

המקדיש שדהו בשעה שהיובל נוהג פודה כל שטח הראוי לזריעת חומר שעורים חמשים שקל כסף, גם אם הקדיש פחות מכך נותן כפי שיעור זה, הקדיש שדה בת זרע חומר שעורים והיו בה נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים מלאים מים כיון שאינו ראוי לזריעה אינו נפדה אלא בשוויה.

האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך והיו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים אין נמדדים עמה אפילו אינם מלאים מים, לפי שאין אדם רוצה שיתן מעותיו בשדה אחת ויראה לו כשנים ושלשה מקומות, ואינו דומה למקדיש שדווקא אם הנקעים מלאים מים אז אין נמדדים עמה.

המקדש אשה על מנת שיש לו בית כור עפר והיו שם נקעים וסלעים עשר טפחים ואינם מלאים מים הרי היא מקודשת וכדין הקדש שכל זמן שאינם מלאים מים הרי הוא בכלל השדה, שאמר לה אני אטרח ואזרע ואביא תבואה.

משנה . תנאי שאינו כפול - לרבי מאיר התנאי בטל והמעשה קיים, ולא אומרים מכלל הן אתה שומע לאו שנאמר בתנאי בני גד וראובן 'ואם לא יעברו חלוצים ונאחזו בתוכם בארץ כנען', ואין צריך הפסוק שאם לא יעברו לא יפסידו חלקם בארץ כנען שאם כן דיי אם היה כתוב ונאחזו בתוכם, לרבי חנינא בן גמליאל אין צריך לכפול התנאי שמכלל הן אתה שומע לאו, ואין ראייה מקרא ונאחזו בתוכם שאם לא היה כתוב בארץ כנען ס"ד ונאחזו בתוכם היינו שיקחו חלקם בארץ גלעד שסייעו לכבשה ולא בארץ כנען (לרש"י לכו"ע צריך תנאי קודם למעשה והן קודם ללאו, לתוס' נחלקו גם בזה).

דף ס"א - ע"ב

'אם תטיב שאת ואם לאו לפתח חטאת רובץ' - לרבי חנינא בן גמליאל שאומרים מכלל הן אתה שומע לאו שס"ד שאם לא תטיב לא יקבל שכר ולא עונש.

'אז תנקה מאלתי כי תבוא אל משפחתי ואם לא יתנו לך והיית נקי מאלתי' - לרבי חנינא בן גמליאל שאומרים מכלל הן אתה שומע לאו שס"ד שאם משפחת האשה אינם רוצים והאשה רוצה שיביאה בעל כרחם.

'אם לא תאבה האשה ונקית משבועתי' - לרבי חנינא בן גמליאל שאומרים מכלל הן אתה שומע לאו, שס"ד אם משפחתה רוצים והאשה אינה רוצית שיביאה בעל כרחם.

'אם בחקתי תלכו ואם בחקתי תמאסו' - לרבי חנינא בן גמליאל שאומרים מכלל הן אתה שומע לאו, שס"ד אם בחקתי תלכו ברכה ואם לאו לא ברכה ולא קללה.

'אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו ואם תמאנו ומריתם חרב תאכלו' - לרבי חנינא בן גמליאל שאומרים מכלל הן אתה שומע לאו, שס"ד אם תמאנו לא טוב ולא רעה.

מה שכתוב 'חרב תאכלו' שמשמע שאכילתם תהא חרב והיינו שיאכלו מלח גס ופת שעורים קשה ובצל שהוא כאכילת חרב.

לאב"י אליבא רב שהוא ספק לשון תנאי וספק חזרה אם אמר הראשון מעכשיו ולאחר שלושים ובא השני ואמר מעכשיו ולאחר עשרים ובא שלישי ואמר מעכשיו ולאחר עשרה צריכה גט מראשון ואחרון ולא מאמצעי שאם הוא לשון תנאי מקודשת לראשון ואם הוא חזרה מקודשת לאחרון, לרבי יוחנן אפילו מאה תופסים בה ולא מכח ספק אלא כל אחד שייר מקום זמן פנוי לתפיסת קידושין של השני.

הרי זה גיטך מהיום ולאחר מיתה שלרבי יוחנן הוי שיעור ומת חולצת ולא מתיבמת אע"ג שכל ששיור בגט אינו כריתות כלל, לרבא משום שמה ששייר גט גמר מיתה, לאב"י גזירה משום האומר מהיום אם מתי שהוא תנאי, וגם אם יבמה אין בכך כלום שמדאורייתא אינה מגורשת משום שהוא גט שיש בה שיור, ולא גוזרים מהיום אם מתי שצריכה חליצה גזירה משום מהיום ולאחר מיתה שאם חייב בחליצה יבוא ליבמה.

משנה . האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך מאתיים זוז, לרב הונא מקודשת מעכשיו ויתן לכשירצה, לרב יהודה מקודשת לכשיתן, שסובר כרבנן שהאומר על מנת לאו כאומר מעכשיו, ולרבי כל האומר על מנת כאומר מעכשיו, ונפק"מ בין רב הונא לרב יהודה אם קיבלה קידושין מאחר לפני שנתן המעות.

האומר לאשה הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתיים זוז, לרב הונא מגורשת מעכשיו ויתן, ולא תינשא לאחר עד שתיתן שמא לא יתקיים התנאי, לרב יהודה מגורשת לכשתיתן, ונפק"מ אם נקרע או אבד הגט לפני שנתן המעות.

דף ס' - ע"ב

הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתיים זוז ומת, לפי רבי שהאומר על מנת כאומר מעכשיו אם אמר על מנת שתתני לי או ליורשי הוי גט למפרע, ואם אמר על מנת שתתני לי לת"ק זקוקה ליבם שאע"ג שהוא לשון תנאי משום שאמר לי והיינו ולא ליורשי, לרשב"ג נותנת לאחיו או לאביו או לאחד מן הקרובים שלי וליורשי אמר.

כל האומר על מנת אם אתן או תתן וכדומה, לרב יהודה לחכמים לאו כאומר מעכשיו דמי ולרבי כאומר על מעכשיו וחל למפרע, לרבי יוחנן לכו"ע כאומר מעכשיו, ונחלקו באומר מהיום ולאחר מיתה שלחכמים הוי ספק תנאי ספק חזרה, לרבי הוי תנאי.

על מנת שאתן לך מכאן ועד שלושים יום נתן לה בתוך שלושים מקודשת ואם לאו אינה מקודשת, ולא אומרים שלעולם לא הקפידה שיתן לה עד שלושים יום ולזריזות בעלמא אמר כן. על מנת שיש לי מאתיים זוז, אם יש עדים שיש לו הרי היא מקודשת ודאי, ואם בא אחד וקידשה אינה מקודשת לשני, ואם אין יודעים שיש לו חוששים שמא יש לו ומקודשת לראשון מספק.

על מנת שאראך מאתיים זוז, נתכוון להראות משלו, לפיכך אם הראה על השולחן שלפניו והוא שולחני ואינם שלו אינה מקודשת אפילו אם היו מושקעים בעיסקה למחצית שכר. משנה . על מנת שיש לי בית כור עפר, אם יש עדים שיש לו מקודשת ודאי, אם אין עדים שיש לו מקודשת מספק, אע"ג שמי שיש לו קרקע יש לו קול ולזה אין קול.

על מנת שיש לי בית כור עפר במקום פלוגי, יש לו שם מקודשת אין לו שם אע"פ שיש לו במקום אחר אינה מקודשת ולא אומרים סוף סוף יש לו ומאי נפק"מ שמה שאין לו במקום